

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 1. januar 2017, številka 1, letnik VI

Kresniček: Dramsko in plesno razgibana predstava

Vsaka zvezda skriva svojo zgodbo

Uspešni šolski fotografi

Upokojenci na obisku

Ljudje in Zemlja

Obisk Hermanovega brloga

Pravljичno Celje

Praznični december

Beli muc in črni muc

LUKA TRAVČNIK

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 1. januar 2017, številka 1, letnik VI

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Barbara Grešak, Jakob Pirš, Nerim Gavranović, Špela Videc, Matija Slapšak, Zarja Nemec, Ana Šmerc, Nika Brečko, Eva Vujasinović, Nej Požun, Julija Pristovnik, Lana Zeme – Gaber, Kaja Teršek, Anita Blatnik, Anesa Abazi, Leunora Abazi, Maruša Penič, Stella Tretnjak, Tilen Pasarič, Rina Medjić

Naslovnica: Luka Pavčnik

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

KRESNIČEK

Dramsko in plesno razgibana predstava

Spevoigra Kresniček je z Laškim tesno povezana, enako tudi njen skladatelj Radovan Gobec. Nastala je po pravljici Marije Jezernikove. Radovan Gobec naj bi jo uglasbil v času, ko je služboval v naših krajih.

V Laškem je bila v predprazničnem času uprizorjena četrtič. Prvič je bila izvedena leta 1949 pod vodstvom učiteljice glasbe Manice Malenšek, kjer je vlogo Kresnička pel Pavel Hrastelj. Pod njenim vodstvom so spevoigro uprizorili še leta 1966, v vlogi Kresnička pa sta bila Ludvik Urankar in Bojan Gorič. Tretjo uprizoritev je pripravila skupina Otroci Glorije leta 1997 pod vodstvom Magdalene Hrastnik in Alenke Belej, ko sta vlogi Kresnička pela in igrala Iztok Hrastnik in Marko Šantej.

V tokratni uprizoritvi je sodelovalo 71 otrok, starih od sedem do dvanajst let, pod vodstvom zborovodkinje Mateje Škorja in režiserke Magdalene Hrastnik. Združili so se Otroški pevski zbor Trubadurčki OŠ Primoža Trubarja Laško, cerkveni otroški zbor in Lilija Laško, pri čemer so sodelovali tudi člani plesnega krožka prvega razreda v vlogi škratov.

Glavno vlogo Kresnička sta pela Špela Ojsteršek in Gal Jazbinšek, učenca četrtega razreda. Predstava je bila dramsko in plesno razgibana. Ker je v njej nastopilo veliko izvajalcev, so ustvarjalci dodali tudi nekaj dialogov.

Kresničkova zgodba

Zgodba govori o Kresničku, ki zaradi nagajivosti in ošabnosti izgubi svojo lučko. Išče jo vsepovsod: pri živalih, rastlinah, zvezdi, luni, soncu, vendar je ne najde. Ko skoraj obupa, v svojem srcu ugotovi, kaj je počel narobe, zato sklene, da bo spremenil svoje vedenje. Kresnička mu vrne lučko in vsi veselo zaplešejo ob kresu.

Nastopajoči

Kresniček, polž – Špela Ojsteršek in Gal Jazbinšek (oba v obeh vlogah), kresnička – Manica Drnovšek, mravlja – Nika Lapornik, kraljica rož – Ana Cvibošek, mak – Jan Gosak, slak – Saša Ojsteršek, zvezda – Veronika Horjak, sonce – Matija Juteršek, luna – Jožica Terbovc

Kresnice: Neža Čepin, Nika Pipan, Elvira Krajnc Gajšak, Katarina Bergant, Mineja Verk, Lara Bratec, Amelie Dejak, Larisa Videc, Sara Marovt, Tinea Trbovc, Ema Romih, Maja Voga, Jerneja Žužek

Rože: Nina Maček, Janja Verdel, Kaja teršek, Eva Vodopivec, Eva Zeme, Ana Cvibošek, Eva Pinter, Jan Gosak, Eva Štut

Vile: Ana Polak, Ana Potočnik, Nika Bezgovšek, Neli Kajtna, Nina Jančič, Živa Mešel, Martina Juteršek, Sabrina Kolar, Klara Kauzer, Lucija Dobravc, Eva Simonič, Alja Bukovšek, Lalita Naglič, Darja Vodopivec

Živali: Nejc Čepin, Luka Pavčnik, Tim Mastnak, Matjaž Juteršek, Nejc Teršek, Jernej Polanc, Matjaž Ojsteršek, Marko Frece, Jani Pušnik, Blaž Klinar

Škrati: Irina Vukosavljević, Mija Razboršek, Lana Vuk, Tiarra Vasle, Ana Verbovšek, Elena Počej, Isabella Šarlah, Katarina Polanc, Nina Miklavc, Mina Čop, Sara Leskovšek, Aneja Špec, Eva Zupan, Lana Belej, Julija Pfajfer, Sara Štih, Anja Zupanc Mastnak

Mateja Škorja
Foto: Andrej Gobec

LITERARNI VEČER

Vsaka zvezda skriva svojo zgodbo

V četrtek, 24. novembra, je bil v Knjižnici Laško literarni večer. Na njem smo se učenke OŠ Laško in PŠ Debro predstavile s svojimi deli, ki so bila še mnogim do tedaj nerazkrita.

Večer je bil zasnovan v obliki dramske igre, ki je sovpadala z delom Deček z velikimi sanjami. Dekleta smo se prelevila v zvezdice, ki so na omenjenem večeru svetlo zasijale. Prebrale smo svoja dela, ki večini do takrat še niso bila znana. A naše velike sanje so se uresničile. Večer smo popestrile tudi z nekaj glasbenimi vložki, ki so poleg naših del prejeli bučen aplavz.

Lahko rečemo, da nam je ta večer podaril priložnost, da se izkažemo, da pokažemo, kaj vse zmoremo, in da se tudi malce pohvalimo. Kajti naš uspeh zagotovo nekaj pomeni. Vse smo se trudile in se na koncu dobro izkazale. Od najmlajših in vse do najstarejših. Naš večer je popestrila tudi čudovita scena, za katero je poskrbela Špela Videc (njena dela lahko opazite v skoraj vseh številkah Kratkočasnika). Moram pa seveda omeniti, kakšne pohvale in pozitivni komentarji so nas obsuli ob koncu večera. Ljudje so namreč iz knjižnice odhajali zadovoljni,

zasanjani in tudi ponosni. Vedeli so, da so na nebu zasijale nove zvezdice, ki bodo svojo nalogo opravljale še mnogo let. Za organizacijo tega večera in pomoč se zahvaljujemo predvsem Knjižnici Laško in mentoricam Tanji Drolec, Lidiji Toplišek in Mateji Škorja. O večeru pa je pod okriljem Otročjega centra Kina Laško nastal tudi prispevek, ki si ga lahko ogledate na spletni strani MMC TV Laško.

erarni večer so s svojimi deli sooblikovale Ana Šmerc, Nika Brečko, Lara Zalokar, Tina Vorina, Eva Vujasinović, Katja Pajk, Barbara Grešak in Zarja Nemec.

V Kratkočasniku lahko redno prebirate njihova dela, tokrat pa smo se odločili, da malo bolj podrobno predstavimo sedmošolki Ano Šmerc in Niko Brečko iz PŠ Debro. Kaj zanimivega sta povedali o sebi, si lahko preberete v nadaljevanju.

Ana Šmerc: Hodim v sedmi razred. Pišem zgodbe in pesmi, prvo pesem pa sem napisala v tretjem razredu. Lani sem se prijavila na krožek Bodi pisatelj/pesnik, predlagala pa mi je Eva Kodrin, ki je odlična pri pisanju. Moj cilj je postati pisateljica in pesnica, pisala pa bi za otroke. Prijavila sem se že na nekaj natečajev, posebej pa me je veselilo, da sem lahko sodelovala na literarnem večeru Vsaka zvezda skriva svojo zgodbo in upam, da bom lahko še kdaj.

Nika Brečko: Hodim v sedmi razred PŠ Debro. Že lansko šolsko leto sem se prijavila na krožek Bodi pisatelj. Pesmice in tudi zgodbe sem začela pisati že kot deklica in to mi pomeni zelo veliko. Trenutno pišem zgodbo, pri kateri je moj cilj, da bi jo v prihodnje dokončala. Kot

ena od zvezdic sem se predstavila v Knjižnici Laško z nekaj svojimi pesmimi. Z veseljem bom še naprej pisala pesmice in zgodbe, ker mi je to v veliko veselje.

Zarja Nemec

Foto: Jakob Pirš

LITERARNO USTVARJANJE

»Zemlja lahko živi brez ljudi. Ali lahko ljudje živijo brez nje?«

Nekoč zelo dolgo nazaj, v času po izumrtju dinosavrov, je za ravnovesje na Svetu skrbela mati Narava. Ta se je redko prikazala ljudem. Prikazala se jim je samo, kadar so jo zares potrebovali. Drugače se je skrivala nad oblaki ali mogoče v pesku in celo pod zemljo. Pravzaprav tega ni vedel nihče.

Nekega dne se je afriški deček na smrt žejen sprehajal po puščavskih dolinah in iskal najmanjši izvir vode. Hodil je že dva dni in bil je na robu obupa. Sedel je na vroč pesek in se zazrl v nebo. Sonce je zahajalo in prebujali so se duhovi noči. Vedel je, da mu ni pomoči, zato je legel, zaprl oči in samo čakal, kdaj ga bo vzela noč. V tistem trenutku je pod seboj začutil nekaj mokrega. Začudeno je odprl oči in videl, da leži v potoku. Najprej je pomislil, da sanja. Za seboj je zaslišal neznan ženski glas: »Ne, to niso sanje.« Deček se je ozrl in zagledal čudovito žensko temne polti. Imela je temno zelene oči in rjave, skoraj črne skodrane lase: »Sem mati Narava in tukaj sem, da ti pomagam. Povej, kaj te muči?« Deček je še vedno sedel v potoku in začudeno opazoval neznano gospo: »Mi res lahko pomagate?« Mati Narava je prikimala in se zasmejala: »Kdo pa misliš, da je ustvaril ta potok?« Deček je še vedno sumničavo gledal, a ker je vedel, da je ona trenutno njegova edina rešitev, je zašepetal: »Želim si, da bi bila Afrika zelena ...« Mati Narava je začudeno pogledala: »Kaj si rekel? Da bi bila Afrika zelena?« Deček je prikimal: »Da. Tako bi bilo vse lažje! Moja družina ne bi bila več žejna, saj bi bilo več potokov. In tudi lakote ne bi bilo, saj bi bila zemlja bolj rodovitna in bi lahko posejali, kar bi želeli!« Mati Narava je nekaj časa premišljevala in potem dejala: »Prav. Ampak pod enim pogojem. Če boste začeli škodovati naravi, vam bom vzela prav vse. Afrika bo spet nazaj puščavska celina!« Zamahnila je z roko, deček pa je utonil v globoko spanje.

Zjutraj se je zbudil v svoji slamnati postelji. Ni mu bilo jasno, kako se je znašel doma, če je bil še ponoči izgubljen v puščavi. Ko je stopil čez prag, je zagledal samo zelenje. Takrat se je spomnil matere Narave. Srečno je začel tekati naokoli. Starša sta že okopavala in sadila pridelke. Zdelo se je, da bodo živeli v večni sreči. Ampak ni bilo dolgo tako. Deček je kmalu postal nesramen do okolja. Smeti je metal kar v potok, trgal je rože, požigal posušene palice. Pregarjal je tudi živali. Ciljal jih je z ostrimi kamenčki in jih plašil. Starša sta prekomerno uporabljala vodo. Drevesa in rože so počasi oveneli, zrak je postal onesnažen. Takrat je materi Naravi prekipelo. Veter jo je prinesel do dečka. Bila je besna: »Deček, kje se skrivaš? Gorje tistemu, ki svojo obljubo zanemari in pozabi na besede, ki jih je izrekel materi Naravi!« Mati Narava je sprožila nevihto, kakršne Svet še ni videl. Veter je trgal veje, strele so zanetile požare. Živali so se razbežale, rože pa so si od strahu z lističi zakrivale oči. Vse se je zgodilo tako hitro. Afrika je spet postala puščavska celina. Deček in njegovi starši so jokali. Vedeli so, da so storili napako, ampak je bilo prepozno. Mati Narava se je zamislila in nato dejala: »Zemlja lahko preživi brez ljudi. Ampak ali lahko preživijo ljudje brez Zemlje?« Pomenljivo se je nasmehnila in veter jo je odnesel neznano kam.

Eva Vujasinović

Kaplja čez rob

Svet. Zapletena in hkrati skrivnostna stvar. Ljudje še danes ne vemo, kakšne oblike je. Nekateri trdijo, da je kvadraten in da na koncu padeš čez rob. Nekateri pravijo, da je celo v obliki želve, ki stoji na ... na čem že? Skratka, dovolite, da se vam predstavim. Sem znan pomorščak in znanstvenik Avgustus Pametus Krasnus. Kot vam pove že moje ime, sem izjemno pameten, lep in ... no, priljubljen. Zbral sem skupino najboljših pomorščakov, da bi skupaj odkrili resnico. Da bi odkrili, če je svet res kvadraten. Naj izpostavim, da je to poskušalo že veliko pomorščakov, a njihove razgledane in pametne (če lahko temu tako rečem) glave niso pomislile, da lahko padejo čez rob, pri čemer dokaza, da je tam res rob, čez katerega so padle, ne bodo nikoli imele. Zato zdaj jaz pišem to pismo za vas. Da dokažem, da je svet kvadraten. Žrtvoval bom svoje dragoceno življenje za to. Tako da ste lahko, zdaj ko to berete, prepričani, da sem že mrtev. Mrtev! Aaaaa! Mrtev!

...

Oprostite ... Torej, kot sem že povedal, no, napisal, sem zbral skupino le najboljših pomorščakov. Teh je kar petnajst. Sem vam rekel, da sem priljubljen! Skratka, plujemo že celo leto in skoraj vsak dan nas premetava kot vreče krompirja. A o robu sveta ni ne duha ne sluha. No, kar se tiče duha, mi je kar prav ... Vsak dan je enak. Dolgočasen, a kljub temu poln pustolovščin. Vsaj v mojih sanjah ... Nekoč sem sanjal o morskih deklicah. Oh, kako so bile lepe in elegantne! Njihovi dolgi lasje in čudovit glas! Ko bi bilo vsaj res ... Khm! No, naša prava težava je zaloga hrane. Nimamo je več veliko. Že nekaj dni smo vsi sestradani in živimo le od suhega sadja ter dolgočasnih oreščkov za ženske. Grozno! Vsega je kriva zadnja nevihta. Bil je običajen dan na krovu, sončen in topel. A naenkrat so se pred mojimi prelepimi očmi pokazali gosti oblaki. Povem vam, takšnih še nisem videl. Začelo je deževati in pihati, kot da bi z nečim razjezili Boga, ki upravlja s temi stvarmi. Bilo je grozno. Tisti dan smo izgubili pet mož in veliko hrane. A najbolj grozno je, da so vse moje srajce iz prave svile uničene! Za njimi sem jokal cel preostali dan. Komaj so me potolažili ... Mislim, kdo ne bi jokal. Ostalo mi jih je le še petinštirideset. Kako naj ponosno stopim pred smrt brez stila? Skratka, že dolgo hrepenimo po celini in ... čakajte. Kopno!!! In to poseljeno! Rešen sem! Mislim, rešeni smo!

Tako, naše zaloge so spet polne. V mestecu so bili vsi zelo prijazni! Zdaj že počasi plujemo naprej. Čudno, vsi nam mahajo in nam vzklikajo ... ah, seveda zaradi mene! Čakajte. Nekaj ni v redu. Naša ladja pospešuje. Pred nami je nekakšen ... rob! Ha! Rob! Zdaj vem, zakaj so nam tako mahali in vzklikali! Prišli smo do konca. Zdaj imam dokaze. SVET JE RES KVADRATEN!!! No, dobro, zdaj pa RES moram iti! Kmalu bomo začeli padati ... Aaaaa!

Zarja Nemec

LITERARNO POUSTVARJANJE

Sreča na vrvici

Nekoč je živel fant Matic, ki je živel z mamo v bloku, oče pa je zaradi službe redko prihajal domov. Matic se je velikokrat igral na ploščadi zraven bloka. Nekega dne so prišli otroci, ki so bili oblečeni v Indijance. Njihov poglavar je bil Črni blisk. Natepli so Matica in njegovega prijatelja. Matic je po pretepu odšel domov.

Čez nekaj časa je prišel nek moški in ga vprašal, če želi nastopati v filmu. Matic mu je odgovoril, da želi. Dogovorila sta se, kje in kdaj. Ko je Matic prišel domov, je pomislil na to, kaj bo rekla mama. Mama mu je dovolila, zato je naslednji dan šel snemat. Na snemanju je spoznal velikega črnega psa, ki mu je bilo ime Jakob. Z njim se je zelo veliko družil, zato se je njegov lastnik odločil, da mu ga bo dal. Vprašal ga je, če bi ga imel. Matic je brez razmišljanja privolil. Na poti domov se je vprašal, kaj bo rekla mama.

Ko je prišel domov, se je mama zelo jezila, čeprav si je psa tudi sama želela. Edina težava je bil prostor, ampak ker je bil Matic zelo prepričljiv, sta tudi to uredila. Po nekaj dneh je Matic Jakoba učil, kako se pride do stanovanja. Na vrata je narisal veliko kost, da bi se Jakob lažje orientiral. Nekaj dni kasneje je Matica spet napadel Črni blisk. Ko je Jakob videl, da Črni blisk tepe Matica, ga je ugriznil v roko. Blisk in njegova mama sta naslednji dan prišla na Matičeva vrata.

Bliskova mama je zelo huda razložila, za kaj gre. Matičeva mama se je opravičila. Ko sta Blisk in njegova mama odšla, je bila Matičeva mama zelo huda. Nekaj časa kasneje se je pojavilo še nekaj težav, zato se je Matičeva mama odločila, da bo Jakoba nekomu podarila. Medtem sta Matic in Črni blisk postala prijatelja. Odločili so se, da bo rdečelaska šla po Jakoba. In res. Ko so dobili Jakoba, so samo še morali najti kraj, kjer ga bodo skrili. Spomnili so se balkona na vrhu bloka.

Spravili so ga v škatlo za pralni stroj, da bi ga lahko neopaženo spravili na balkon. Nalogo so uspešno opravili. Bila je že tema in vsi so šli spat. Zunaj je bila huda nevihta. Ker je bilo Jakoba strah nevihte, ga je Matic slišal in šel k njemu, da bi ga pomiril. Zjutraj se je zbudil v postelji. Prišla je mama, ki je pripeljala zdravnika. Izvedeli so, da je Matic prehlajen. Matic je nekako izvedel, da je mama Jakoba vrnila lastniku. Matic je imel tudi dekle Mileno, ki ga je tudi prišla obiskat, ampak vseeno je bil Matic žalosten, ker je vedel, da Jakoba ne bo več videl.

Nerim Gavranović

Nebesa

Odšel si v ta prelepa nebesa,
kjer je svetla luč ptic in peres.

Pogrešam te iz dneva v dan
vse bolj močno,
brez tebe mi je zelo težko.

Nikoli te ne bom pozabila,
v mojem srcu te bom za vedno
ohranila. Kot najlepši spomin,
ki posut je v moji pesmici rim.

Nika Brečko

Nej Požun

NEJ

KNJIŽNICA DEBRO

Beli muc in črni muc

V četrtek, 15. decembra, je ob kaminu v avli praznično okrašenega vrtca v Debru potekala pravljčna ura v sklopu projekta Spoznajmo drugačnost skozi živali v pravljicah in pesmih.

Najprej so otroci rešili uganko in tako ugotovili, da bodo poslušali pravljico in pesem o mačku. Knjižničarka jim je prebrala pravljico Helene Kraljič *Beli muc in črni muc*, nato pa še pesmico Srečka Kosovela *Naša bela mačica*. Bili so pridni poslušalci, saj so ob ilustracijah v slikanici znali pripovedovati o tem, kar so slišali v pravljici o samotarju belem mucu in njegovem prijatelju,

ječljavem črnem mucu. Nato so zapeli še pesmico o mačku Muriju. Veselo srečanje v prazničnem decembru so zaključili s pesmico Ringaraja, dedek Mraz prihaja, ob kateri so tudi zaplesali.

Obljubili so si, da se bodo ob novi pravljici in pesmicah ponovno družili v januarju v šolski knjižnici. Srečno v letu 2017!

Lidija Toplišek

Foto: Julija Pristovnik

PŠ DEBRO

Pravljično Celje

V sredo, 21. decembra, smo debrski prvošolci obiskali Pravljično deželo. Avtobus nas je zapeljal v Celje, kjer so nas sprejele vile in nas odpeljale v deželo pravljic.

Skozi ples in pravljice smo spoznali vile in njihove skrivnosti. Najbolj neučakano smo čakali, da smo lahko s pravljичnim cekinom kupili pravljичne dobrote in se ogreli s čarobnim napojem. Vile so nas odpeljale skozi pravljичno Celje do Hermanovega brloga, kjer smo zbudili zaspanega Hermana, ga pozdravili in mu voščili

praznike. Na koncu je sledilo še presenečenje, saj smo se lahko pozabavali na vrtiljaku. Kljub temu da se je začela zima in nam tu in tam pokazala ostre zobe, smo se imeli čudovito. Všeč nam je bilo tudi, ko smo se vrnili v šolo na toplo in si ogreli premražene prste. Nasvidenje, Pravljična dežela, do naslednjega leta.

Lidija Podmenik

PŠ REČICA

Praznični december

Ksenija Vozlič

MŠ LAŠKO

Obisk Hermanovega brloga

V četrtek, 17. novembra, smo se z avtobusom odpeljali v Hermanov brlog. Ko smo prispeli, je prišla vodička in nas vodila po muzeju.

Najprej smo si pogledali, kakšno je bilo včasih življenje v Celju. Vodička nam je povedala zelo veliko o 20. stoletju. Potem smo šli naprej in si ogledali razstavo igrač. Videli smo različne stare

igrače. Najstarejša igrača je bil konjiček iz gline. Nato smo si ogledali še razstavo o vodi. Na koncu smo šli delat ladjice in kdor jo je naredil, se je lahko šel igrati. Imeli smo se lepo.

Lana Zeme – Gaber in Kaja Teršek

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Naša šola sodeluje že od vsega začetka

Dan slovenske hrane v ospredje postavlja pomen zdravega prehranjevanja z živili lokalnega porekla.

Letos smo že peto leto obeležili dan slovenske hrane, ki ga je Vlada RS razglasila leta 2012. Ta poteka vsak tretji petek v novembru, letos je bil 18. novembra. Na ta dan poteka tudi projekt Tradicionalni slovenski zajtrk, ko imajo otroci v osnovnih šolah in vrtcih zajtrk z živili iz lokalnega okolja. Glavni cilji razglasitve takšnega

dne so podpora slovenskim pridelovalcem hrane ter spodbujanje zavedanja in pomena domače samooskrbe, ohranjanja čistega, zdravega okolja, ohranjanje podeželja, seznanjanje mladih s postopki pridelave in predelave hrane ter spodbujanje zanimanja za dejavnosti na kmetijskem področju.

Barbara Grešak, foto: Jakob Pirš

Ljudje in Zemlja

Verjetno bi lahko začela to besedilo s stavkom »'Dobrodošle, generacije prihodnosti«. In to prav zato, ker se ne zavedamo, da z onesnaževanjem Zemlje ne uničujemo le sedanosti, temveč tudi prihodnost. Pred tednom sem brala članek, v katerem so relativni čas evolucije Zemlje poenostavili v 24 urah. Evolucija človeka je trajala v tem enem dnevu le dve sekundi. Dve sekundi sta povzročili topljenje ledenikov, dve sekundi sta zmanjšali število dreves za 46 odstotkov in znanost ocenjuje, da bosta ti dve sekundi krivi za izumrtje nosorogov, gorskih goril, tigrov, slonov in mnogih drugih živalskih vrst v 86 letih.

In prav zato bi rada to besedilo posvetila prihodnosti, ljudem, ki bodo zaradi našega početja prikrajšani za vso to lepoto. Ljudje smo se skozi zgodovino poimenovali *Homo sapiens*, kar pomeni razumni človek. Ampak je človek res tako razumen? Res je, da smo zgradili pametne stroje, ki so nas dobesedno popeljali v višave. Res je, da raziskujemo vesolje, odkrivamo nove materiale. Res je tudi, da to počnemo zato, da bodo generacije za nami živele bolje. Vendar smo pri tem pozabili na ključno stvar, ki nam je sploh ponudila možnosti za izboljšave in ki nas je postavila na ta svet. Zemljo.

Ljudje prihodnosti, za vas imam vprašanje. Ali poznate amazonsko puščavo? No, verjemite ali ne, včasih je bila ta puščava amazonski deževni gozd, ki je obsegal kar 43 odstotkov vseh dreves na svetu. Drevesa, rastline, ki bolj kot karkoli čistijo zrak, ki ga dihamo tudi sami. Verjamem tudi, da poznate knjige. Če ne drugje, na svojih telefonih. No, živali v njih niso le besede, včasih so bile resnične.

In tako lahko odgovorim na prej postavljeno vprašanje, da človek ni moder. Človek je pameten, v našem primeru prepameten. Ker medtem ko modrost posluša, si pamet zatiska ušesa pred kriki na pomoč. Na pomoč kliče narava. Milijone se nas je že zbudilo in ugotovilo, da z uničevanjem planeta ne delamo slabo le drugim, ampak tudi sebi. Zato ločujmo odpadke, se vozimo z javnim prevozom ...

»Evolucija nam je pokazala, da nič ne ostane nespremenjeno: celine se pomikajo čez oceane, pragozdovi se spreminjajo v puščave in dinozavri se umikajo svilnatim mravljinčarjem. In če sta nekoč potek evolucije narekovala veter in sonce, je bližnja prihodnost tega planeta v mislih in dejanjih človeka. Uravnoteženost in boj med pohlepom, sočutjem, strahom in razumom bosta odslej odločala o usodi vsega živega na Zemlji,« je zapisal Charles Lynn Bragg.

Anita Blatnik
Risba: Špela Videc

PREDPRAZNIČNI OBISK

Upokojenci v naši šoli

Veseli december je čas, ko tudi v naši šoli vlada predpraznično vzdušje, ki je prepleteno z različnimi pestrimi dejavnostmi, lepimi dogodki in s prireditvami, ki nam ogrejejo srce ter polepšajo konec leta.

Velikokrat ni treba veliko in prav v majhnih radostih, ki si jih podarjamo, se skriva zgodba o sreči. Zato smo se tudi letos spomnili naših dragih upokojencev in jih povabili v našo veliko in pisano šolsko družino.

Prišli so v dopoldanskem času v zbornico matične šole. Že pri vhodu jih je pričakalo pestro dogajanje. Ob stojnicah prazničnega bazarja so jih prijazno sprejeli in pozdravljali naši devetošolci.

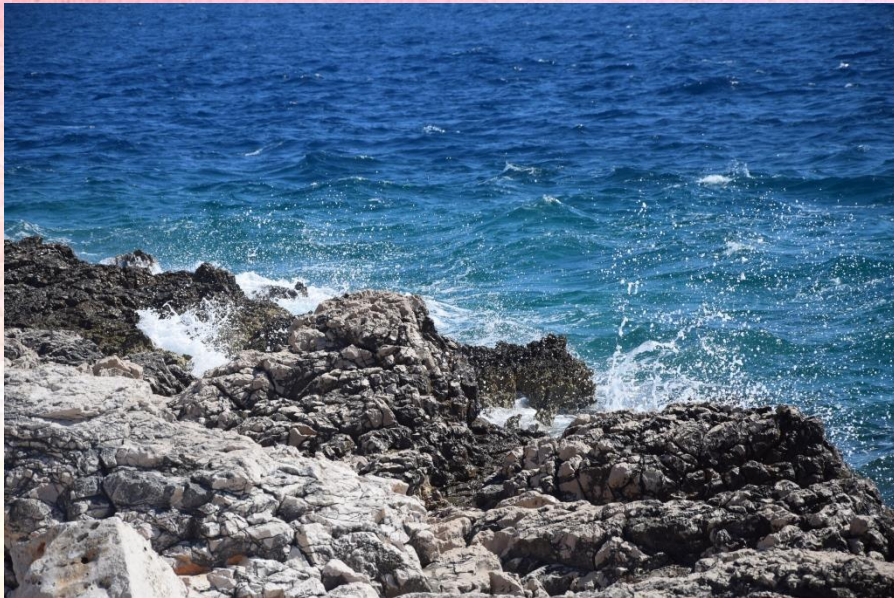
Zagotovo jih je vzdušje v šoli popeljalo v leta, ko so tudi sami soustvarjali podobne dogodke,

spremljali vrvež učencev, predajali svoje znanje, skrbeli za urejenost šole ... In tudi v tem duhu je tekel sproščen pogovor ... ob obujanju lepih spominov ... spoznavanju novih obrazov.

Dopoldne je kar prehitro minilo in ko smo si ob njihovem odhodu stisnili roke, smo vsi vedeli, da so na njihovi/naši šoli vedno dobrodošli in da se bomo prihodnje leto ponovno srečali in poklepetali v zbornici.

*Karolina Teršek,
pomočnica ravnateljja
Foto: Andrej Gobec*

FOTONATEČAJ SVIT

Uspešni šolski fotografi

Na natečaju Fotografskega društva Svit iz Celja so se fotografi naše šole pod mentorstvom učitelja Andreja Gobca izvrstno izkazali.

Čeprav jim ni manjkalo veliko, da bi osvojili katero od nagrad, se lahko s ponosom pohvalijo, da se je kar petnajst njihovih fotografij uvrstilo na razstavo in v ožji izbor. Na podlagi seštevka točk je tako naša šola med sedemintridesetimi šolami

zasedla peto mesto. Fotografi, ki so sodelovali na natečaju: Anesa Abazi, Jakob Pirš, Leunora Abazi, Maruša Penič, Stella Tretnjak, Tilen Pasarič, Julija Pristovnik, Rina Medjić

Tanja Drolec

Foto: Anesa Abazi, Jakob Pirš, Leunora Abazi, Maruša Penič, Stella Tretnjak, Tilen Pasarič, Julija Pristovnik, Rina Medjić

Pregovori za lepše novo leto ...

Noč je mati
misli.
Angleški
pregovor

Človekova vrednost tiči
v njegovih najmanjših
delih: v srcu in jeziku.
Arabski pregovor

Bolje je po pravi
poti šepati kot po
napačni jahati.
Nemški pregovor

V šoli izkušenj se vsak
dan učimo, še tedaj, ko
sivih las v klopi sedimo.
Italijanski pregovor

Sreča vstopa v
hišo, iz katere
se razlega smeh.
Japonski
pregovor

Hvaležnost in
pšenica rasteta
samo na dobrih
tleh.
Slovaški pregovor

Matija Slapšak
Risba: Špela Videc

Nasmeh do ušes

Janezek je vprašal profesorico matematike:
»Profesorica, zakaj sem pri matematiki dobil nezadostno?«
»Zato ker nižje ocene žal ni.«

Zgoraj je vesolje, spodaj trava. Kaj je po sredi?

Po sredi je četrtek.

Kaj je dodatna oprema avtomobila Jugo?

Vozni red vlakov in avtobusov.

Zakaj ima jugo gretje zadnjega stekla?

Da te ne zebe v roke, ko ga porivaš.

»Dober dan, fantek. Ali je oče doma?«

»Ni ga.«

»Kje pa je?«

»Ne vem, ga grem vprašat.«

Kako pravijo ljudožerci tekaču?

Fast food.

Kako pravijo ljudožerci nosečnici?

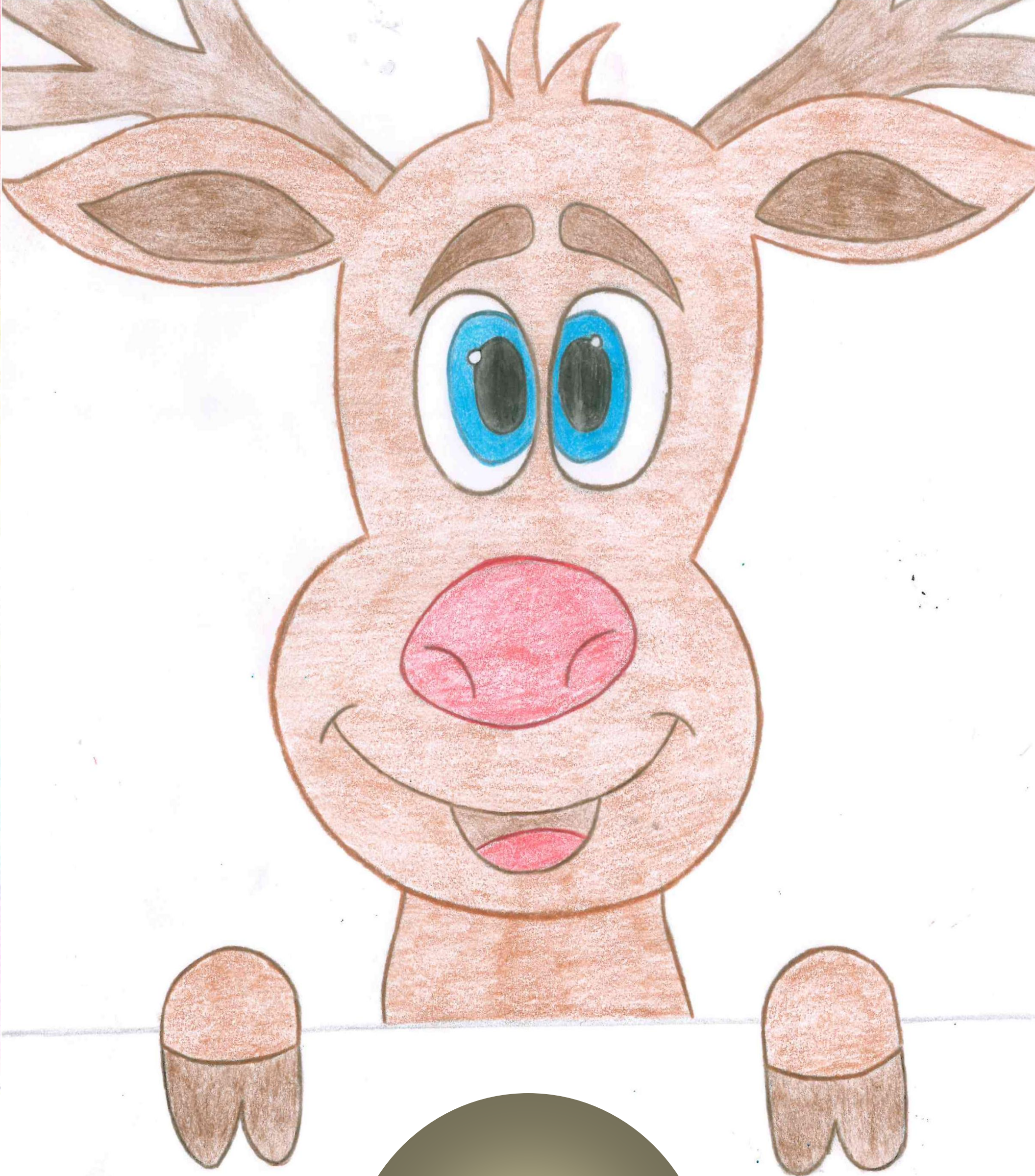
Kinder jajček.

Kako pravijo ljudožerci telefonskemu imeniku?

Jedilnik.

Mirko in Marjan bežita iz zapora. »Poglej, sneži!« reče Mirko.

»Ah, saj imava verige.«

***Srečno
2017!***

Špela Videc

Špela 9.B
Videc